C:\Users\Plazma\Desktop\306\Block_Lawrence-Cizinci_na_kurtu.pdb

PDB Name: Block L. Cizinci_na_kurtu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

CIZINCI NA KURTU

Poprvé jsme se sešli na handbalovém kurtu v Sheridanově parku. Bylo to v sobotu ráno na počátku léta, obloha byla bez mráčku a slunce hřálo, ale ještě snesitelně, iyl na kurtu sám, když jsem přišel, a já se na něj chvíli díval, jak se rozehřívá a švihá míčkem vší silou proti netečné zdi.
Neohlédl se po mně, i když musel vědět, že ho pozoruji. Když na chvíli přestal, zeptal jsem ho: "Zahrajeme si?"
Podíval se mým směrem: "Proč ne?"
Myslím, že jsme hráli asi dvě hodiny, možná o trochu déle. Nemám tušení, kolik her jsme sehráli. Já byl o několik let mladší, vážil jsem podstatně méně a byl jsem o dvanáct, patnáct centimetrů vyšší.
On vyhrál každou hru.
Když jsme přestali, bylo slunce vysoko na obloze a pálilo o hodně víc, než když jsme začínali. Z nás obou se jen lilo, stáli jsme vedle sebe a drhli si obličeje a těla ručníky. "Dobrý tělocvik," řekl. "Není nad to."
"Doufám, že jste si aspoň pořádně protáhl tělo," omlouval jsem se. Jako soupeř jsem rozhodně za moc nestál."
"Tím se netrapte," zazubil se na mne zářivým chrupem. "Když mám říct pravdu, já rád vyhrávám. Na kurtě i mimo. A s vámi jsem si rozhodně tělo protáhl."
Zasmál jsem se. "Řeknu vám, že jsem dostal pořádnou žízeň. Nedal byste si pivo? Zvu vás, výměnou za lekci handbalu."
Ušklíbl se: "Proč ne?"
Dali jsme se pořádně do řeči, teprve když jsme seděli u stolu v Hofbrau House. Celé generace vysokoškoláků vyryly do desky našeho masivního dubového stolu kombinace řeckých písmen. Právě jsem ze sebe soukal další omluvu za svou sportovní nedostatečnost, když on postavil svou holbu na jedno z těch Zeta Beta Tau i vyklepl z krabičky cigaretu. "Poslyšte," zarazil mě, "zapomeňte už na to. Vždyť vy máte možná štěstí v lásce."
Trpce jsem se zasmál. "Jestli já mám v tomhle ohledu štěstí, tak bych nechtěl vidět, jak vypadá smůla."
"Problémy?"
"Dalo by se to tak nazvat."
"Pokud byste o tom radši nemluvil..."
Zavrtěl jsem hlavou. "O to nejde - mně by dokonce možná dělalo dobře o tom nluvit, ale vás by to muselo k smrti nudit. Nic originálního na tom není. Svět se dneska hemží muži, kteří se plaví na stejně děravých člunech."
"Nepovídejte."
"Mám děvče," řekl jsem. "Mám ji rád a ona má ráda mě. Ale obávám se, že o ni přijdu."
Zamračil se a přemýšlel o mých slovech. "Jste ženatý," řekl.
"Ne."
"Ona je vdaná."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, jsme oba volní. Ona se chce vdát."
"Ale vy si ji nechcete vzít."
"Nic bych si nepřál víc než oženit se s ní a strávit s ní zbytek života."
Zamračil se ještě víc. "Tak počkejte," řekl. "Nechte mě chvíli uvažovat. Jste oba bez závazků, oba chcete uzavřít manželství, ale je tu problém. Nemůžu přijít na nic jiného, než že je vaše sestra, ale tomu sám nevěřím, zvlášť když jste řekl, že to je problém obecný. Mám dojem, že můj mozek utrpěl tím dlouhým pobytem na slunci. V čem je ten problém?"
"Jsem rozvedený."
"No a kdo není? Já jsem rozvedený a znovu ženatý. Pokud v tom není náboženská otázka. Vsadím se, že to je ono."
"Problém je moje bývalá žena," začal jsem mu to vysvětlovat. "Soudce jí přiřkl všechen můj majetek, kromě šatů, které jsem měl na sobě při přelíčení. Když jí zaplatím alimenty, jak jsem povinen, zbývá mi jen na podnájem se zařízením a na to, abych si sám vařil. Nemůžu si dovolit další manželství a moje dívka se vdávat chce, takže ji během nějaké doby omrzí ztrácet čas s člověkem, který nemůže ani pomyslet na to, aby ji vzal do slušnějšího podniku." Pokrčil jsem rameny. "Teď víte, jak to se mnou vypadá."
"To tedy vím."
"A jak jsem vám říkal, ten problém není nijak originální."
"Vy to chápete jen zpola." Dal číšníkovi znamení, aby přinesl další dvě piva, a když byla na stole, zapálil si novou

cigaretu a pořádně si lokl. "To je tedy věc," řekl. "Setkání, jako je tohle naše. Už jsem vám přece řekl, že mám taky bývalou manželku."
"Dneska ji má každý druhý."
"Velmi správně. Mne asi hájil lepší právník než vás, ale stejně mě oškubala, jak se patří: dostala dům, dostala cadillaka a prakticky všechno, co chtěla. A teď jí připadá padesát centů z každého dolaru, který vydělám. Nemá žádné děti, žádnou odpovědnost, a přece jí připadne polovina veškerého mého výdělku a vláda dostane dalších třicet nebo čtyřicet procent. Kolik zbude mně?"
"Zatraceně málo."
"To jste řekl správně. Já sice nežiju špatně. I s tím, co mi sebere ona a vláda, si dokážu udržet dost slušnou úroveň. Ale víte, jak na mne působí, když jí platím takové peníze každý měsíc? Já tu ženskou nenávidím, ale ona si žije na můj účet jako královna."
Zhluboka jsem se napil piva. "Řekl bych, že nemáme problémy až tak odlišné." "A plno mužských může říct totéž. Miliony jich jsou. Malou radu, kamaráde. Ohledně toho, co byste měl dělat, pokud si vezmete svou přítelkyni..."
"Já si ji vzít nemůžu."
"Ale pokud do toho přece jen praštíte a vezmete si ji, nezapomeňte udělat to, co jsem udělal já, když jsem si bral svou druhou ženu. Bude se vám to hrozně příčit, když si budete brát někoho, do koho jste zamilovaný až po uši a jste si jistý, že je to jednou provždycky. Ale udělejte si předsvatební smlouvu. Podepište ji před svědky, než uzavřete ten sňatek, a stanovte si tam, že kdyby došlo k rozvodu, nedostane ona ani halíř, nedostane vůbec nic. Rozumíte mi? Vezměte si pořádného právníka, aby vám zkoncipoval něco, co obstojí, a ji přimějte k tomu, ať to podepíše, což ona patrně udělá, protože bude celá pryč, aby už byla vdaná. Tím budete mít po starostech. Jestli v tom manželství budete pořád jako dvě hrdličky, což vám přeju, tak jste jen vyhodil pár set dolarů za právníka a to není žádná katastrofa. Ale jestli se manželství nevyvede, vás to nerozhází."
Díval jsem se na něj dlouho. "To zní rozumně," připustil jsem.
"Já jsem to tak udělal. Teď spolu s mou druhou ženou vycházíme výborně. Ona je mladá, krásná, dobrá společnice, prostě si myslím, že jsem udělal dobře. Míváme někdy horší chvilky, ale není to nic, co by dvěma lidem bránilo ve společném životě. Vtip je v tom, že ona nepropadne pokušení se rozvést, protože ví, co by v takovém případě dostala. Slušně řečeno - nic."
"Jestli se kdy podruhé ožením, zařídím se podle vaší rady," řekl jsem.
"To doufám."
"Jenže to se nikdy nestane," pokračoval jsem. "Nikdy, protože dřív mě moje bývalá vysaje k smrti. Víte, měl bych se za to stydět, ale nakonec jsme cizí lidé, vůbec se neznáme, tak se vám můžu svěřit, že mívám sto chutí ji zabít, probodnout, zastřelit, přivázat ji ke kolejím, aby tu práci za mě udělal vlak."
"Kamaráde, to nejste sám. Svět je plný chlapů, kteří prahnou po tom, aby svým bývalým manželkám zakroutili krk."
"Samozřejmě že bych to nikdy neudělal. Protože kdyby se té ženské něco stalo, policajti půjdou rovnou ke mně."
"To je přesně můj případ. Kdybych svou bývalou starou připravil o život, polda bude u mě klepat na dveře, ještě než ona vychladne. Ovšem ta osoba se už chladná narodila, jestli mi dobře rozumíte."
"Já vám rozumím," přikývl jsem. Tentokrát jsem já zamával o další pivo, a dokud nestálo na stole, mlčeli jsme. Pak jsem pronesl tónem, jakým se mluví ve zpovědnici: "Něco vám povím. Já bych to udělal. Kdybych se nebál, že mě chytnou, já bych to vážně udělal. Zabil bych ji."
"A já tu svou."
"Myslím to vážně. Já jinou možnost nemám. Jsem zamilovaný, chci se oženit a nemůžu. Jsem prostě přitlačený zády ke zdi. Udělal bych to."
Přidal se bez váhání. "Já taky."
"Vážně?"
"Naprosto. Vy byste mohl říct, že je to jen kvůli penězům, a ono to taky z větší části je, ale je v tom i něco víc. Já tu ženskou nenávidím. Nenávidím ten fakt, že -e mě udělala blbce. Ten den, kdy bych věděl, jak se z toho dostat, mohli by začít Kopat na tom místě, co má na hřbitově zakoupené." Potřásl hlavou. "Na jejím místě," dodal trpce. "Původně to bylo místo nás obou, ale soudce ho přiřkl celé jí. Ne že bych nějak zvlášť stál o to být pohrbený vedle ní, ale jde o princip."
"Jen kdybychom se z toho mohli vyvléci," řekl jsem. A zatímco ta věta visela ve vzduchu jako lobovaný míč ve chvíli, kdy ztratil rychlost, sáhl jsem po svém pivu.

Samozřejmé že se nad jeho hlavou nerozsvítilo světélko - to se stává jen v kreslených seriálech -, ale výraz na jeho masité tváři byl tak výmluvný, že jsem to světélko mimoděk hledal. Nesporně jsem měl před sebou člověka, kterého osvítil NÁPAD. Nesdělil mi ho hned. Místo toho na něm v duchu pár minut pracoval, zatímco já se věnoval pivu. Když jsem viděl, že se chystá promluvit, položil jsem svůj džbánek.
"Já vás neznám," řekl.
Připustil jsem, že to je pravda.
"A vy neznáte mě. Nevím, jaké je vaše křestní jméno ani příjmení."
"Jmenuju se..."
Vztáhl odmítavě ruku. "Neříkejte mi to. Já to nechci vědět. Nechápete, kdo jsme? Jsme cizinci."
"To asi jsme."
"Hráli jsme spolu pár hodin handbal. Ale nikdo neví, že jsme spolu hráli. Vypili jsme spolu pár piv, ale to ví jen číšník a ten si to nebude pamatovat a ostatně nikoho ani nenapadne, aby se ho na to ptal. Nechápete, v jakém jsme postavení?

My oba máme někoho, komu přejeme smrt. Rozumíte?"
"Moc ne."
"Před léty jsem viděl jeden film. Dva cizí lidi se sejdou ve vlaku - nemůžu si vzpomenout, jak se to jmenovalo."
"Cizinci ve vlaku ?"
"Tak nějak. Zkrátka, dají se do řeči, povědí si o svých problémech a rozhodnou se, že ty vraždy provedou jeden za druhého. Už víte, kam mířím?"
"Začínám chápat."
"Vy máte bývalou choť, já mám bývalou choť. Vy jste řekl, že byste vraždil, kdybyste měl šanci se z toho dostat, a já bych vraždil, kdybych tu šanci měl. A k tomu, abychom se z toho dostali, potřebujeme si jen vyměnit oběti." Naklonil se ke mně a jeho hlas se ztišil v naléhavý šepot. Nikdo blízko nás nebyl, ale situace jako by si šepot vyžadovala. "Kamaráde, nic nemůže být jednodušší. Vy zabijete mou bývalou ženu. Já zabiju vaši bývalou ženu. A jsme oba svobodní."
Otevřel jsem oči dokořán. "To je nádhera," šeptal jsem. "To je naprostá nádhera."
"Vy byste na to za pár minut přišel taky," připustil skromně. "Náš rozhovor k tomu vedl."
"Naprostá nádhera," opakoval jsem.
Seděli jsme nějakou chvíli s lokty na stole, hlavy jen pár centimetrů od sebe, a kochali se tou báječnou myšlenkou. On pak řekl: "Je tu jedna velká potíž. Jeden z nás musí být první."
"To budu já," nabídl jsem se. "Byla to koneckonců vaše myšlenka. Je jenom spravedlivé, abych byl první."
"Ale co když budete první a mě pak napadne ucuknout, když vy svůj úkol provedete?"
"To byste neudělal."
"Máte sakra pravdu, že bych to neudělal, kamaráde. Ale jistý si být nemůžete. Aspoň ne tak jistý, abyste si vybral kratší slámku dobrovolně." Sáhl do kapsy a vytáhl lesklou minci. "Říkejte," vyhodil ji do vzduchu.
"Hlava," řekl jsem. Vždycky říkám hlava. Vlastně skoro každý říká hlava.
Mince ležela na stole a nekonečně dlouho se točila na hraně, než se položila mezi Sigma Ný a Delta Kappa Ypsilon. Orel.

To odpoledne se mi podařilo na chvilku se sejít s Vivian. Po několika dychtivých polibcích jsem jí řekl: "Mám naději. Co se týče nás dvou. Naší budoucnosti."
"Vážně?"
"Vážně. Mám pocit, že se věci vyvinou dobře."
"Ach, miláčku," řekla.

Ráno příští sobotu bylo jasno a slunečno. Jak jsme si ujednali, sešli jsme se na handbalovém kurtu, ale tentokrát jsme si dali jen půl tuctu her a řekli si, že to pro dnešek stačí. A když jsme se osušili a oblékli si košile, šli jsme do jiného výčepu než posledně a dali si každý jen jedno pivo.
"Ve středu nebo ve čtvrtek večer," řekl. "Ve středu budu hrát poker. To dělám pravidelně a bude to trvat do dvou nebo do tří ráno. Tak to bývá vždycky a já se postarám, aby to nebyla výjimka. Ve čtvrtek jsme s manželkou pozvaní na večeři a po ní budeme hrát bridž. To nebude trvat přes půlnoc, takže středa by byla lepší..."
"Středa mi vyhovuje."
"Ona bydlí sama a skoro vždycky je doma v deset. Vlastně málokdy vychází z domu. Nedivím se jí, dům je to překrásný." Ohrnul rty. "Ale promiňte. Čím dřív večer to uděláte, tím lip pro mě - pro případ, že lékaři opravdu dovedou určit dobu smrti."
"Já zavolám policii."
"Jak to?"
"Až bude mrtvá, zatelefbnuju anonymně na policii a dám jim tip. Oni tak najdou mrtvolu v době, kdy vy budete pořád ještě na pokeru. Tím budete absolutně ze hry."
Přikývl na souhlas. "To je mazaný nápad. Víte co? Já jsem nadšený, že jsme my lva na sebe narazili. Já neznám vaše jméno a nechci ho znát, ale strašně se mi líbí váš způsob jednání. Takže středa večer?"
"Středa večer," potvrdil jsem. "Uslyšíte o tom ve čtvrtečních zprávách ráno budete ze svých trablů venku."
"Fantastické," řekl. "A ještě něco." Obličej mu zkřivil surový škleb. "Kdyby při tom trpěla, mně by to jen vyhovovalo."

Netrpěla.
Udělal jsem to nožem. Řekl jsem jí, že jsem lupič a že se jí nic nestane, když nebude dělat potíže. Nebyla to moje první lež v životě. Potíže nedělala, a když její pozornost upoutalo něco jiného, bodl jsem ji přímo do srdce. Umřela s výrazem nesmírného překvapení na své nepříliš hezké tváři, ale netrpěla, a to něco znamená.
Jakmile byla mrtvá, začal jsem hrát svou roli lupiče. Vyplenil jsem dům, vyházel knihy z knihovny, vytahal zásuvky a vůbec udělal nepředstavitelný nepořádek. Našel jsem nějaké šperky, které jsem potom hodil do kanálu, a pár set dolarů, které jsem nezahodil.
Nůž jsem pustil do jiného kanálu, bílé bavlněné rukavice do třetího a zavolal na policii. Ohlásil jsem, že se z jednoho domu na té a té adrese ozývaly zvuky zápasu. Dodal jsem, že z domu vyběhli dva muži a odjeli v nějakém tmavém autě. Ne, blíž auto popsat nemůžu. Ne, čísla jsem si nevšiml. Ne, svoje jméno uvést nechci.

Příští den jsem s Vivian krátce telefonoval. "Dobře se nám věci vyvíjejí," řekl jsem.
"Já jsem tak šťastná, drahoušku."

"Všechno pracuje pro nás," dodal jsem ještě.
"Jsi báječný. Víš to přece, viď? Prostě báječný."
@@@
V sobotu jsme sehráli jen tři hry handbalu. On vyhrál první, jako obyčejně, ale já ho kupodivu ve druhé hře porazil, což bylo moje první vítězství nad ním, a ve třetí jsem vyhrál znovu. On pak navrhl, abychom pro ten den skončili. Snad se prostě necítil ve formě nebo nechtěl, aby si někdo všiml, že spolu hrajeme. Na druhé straně on ale při našem prvním setkání prohlásil, že rád vyhrává. Z toho by měl člověk usoudit, že nerad prohrává.
U piva řekl: "Tak vy jste to tedy udělal. Věděl jsem, že to uděláte, a zároveň jsem tomu nějak nemohl uvěřit. Víte, co tím myslím?"
"Asi ano."
"Policie mě ani nijak neobtěžovala. Samozřejmě si ověřili moje alibi - nejsou blázni. Ale moc hluboko do toho nešťourali, zřejmě si byli jisti, že šlo o loupež. Něco vám povím, ta loupež byla naaranžovaná tak dokonale, že jsem sám začal mít dojem, že to tak vážně bylo. Vy jste se z toho ztratil a lupič využil příležitosti."
"Možná, kdoví?" nadhodil jsem.
Podíval se na mne, pak se prohnaně ušklíbl. "Vy jste ďábel. Nervy jako provazy, co? Řekněte mi něco. Jaké to bylo ji zabít?"
"To brzo uvidíte sám."
"Hotový ďábel. Uvědomujete si jednu věc? Vy máte proti mně výhodu. Znáte moje jméno. Z novin. A já pořád neznám vaše."
"Hnedle ho budete znát taky," řekl jsem s úsměvem. "Z novin."
"To je pravda."
Dal jsem mu kousek papíru, podobný tomu, který mi dal on. Byla na něm tužkou tiskacími písmeny napsaná adresa.
"Ideální by byla středa," řekl jsem. "Pokud vám nebude vadit, že přijdete o partii pokeru."
"Já o ni nebudu muset přijít, jen tam přijdu později. Kvůli pokeru se dostanu z domu, ale jestli tam budu o hodinu později, to manželka vědět nebude. A i kdyby věděla, že nejsem tam, kde bych měl být, tak co? Co udělá? Rozvede se se mnou a přijde o moje peníze? To sotva."
"Já budu na večeři s klientem," řekl jsem. "Potom půjdeme oba rovnou na obchodní schůzku. Tam zůstaneme pozdě do večera - do jedenácti, možná do půlnoci."
"Já bych to rád udělal kolem osmé. To je doba, kdy normálně odcházím na tu partii pokeru. Můžu to udělat a být pak na místě kolem devíti. Jak se vám to zdá?"
Řekl jsem mu, že mi to připadá dobré.
"Myslím, že to taky provedu jako fingovanou loupež," svěřil se mi. "Udělám v domě binec a použiju nůž. Ať si pomyslí, že to zase řádil ten samý pominutý lupič. Co tomu říkáte?"
"Mohli by tak spojovat nás dva," projevil jsem obavu.
"Sakra."
"Snad byste to mohl fingovat jako sexuálně motivovaný zločin. Znásilnění a vraždu. Tak by policii nikdy nenapadlo dávat ty dva zločiny dohromady."
"Skvělé." Opravdu se zdálo, že když jsem spáchal vraždu a dvakrát nad ním vyhrál v handbalu, chová ke mně obdiv.
"Vy ji ve skutečnosti ani nemusíte znásilňovat. Stačí, když na ní roztrháte šaty a patřičně to tam upravíte."
"Je hezká?" Připustil jsem, že je, svým způsobem. "Já vždycky míval chutě na znásilnění," řekl a nedíval se mi přitom do očí. "Bude v osm doma?"
"Bude doma."
"A sama?"
"Naprosto."
Složil ten kousek papíru, dal si ho do náprsní tašky, vyndal z ní přitom pár bankovek, dopil své pivo a vstal. "Je to hotovka," řekl. "Máte po starostech."

"Máme po starostech," řekl jsem Vivian.
"Ach, miláčku," vzdychla, "já tomu ani nemůžu věřit. Tys ten nejbáječnější muž na světě."
"A senzační hráč handbalu," připomněl jsem.
Ve středu večer jsem odešel z domu o půl osmé. Jel jsem pár bloků do dragstóru, kde jsem si koupil nějaké časopisy, pak jsem se podíval do obchodu s pánským oblečením a prohlédl si sportovní košile. Dvě se mi líbily, ale neměli mou velikost. Prodavač mi nabízel, že je pro mne objednají, ale já jsem si to rozmyslel a řekl mu, ať se neobtěžují. "Sice se mi ty košile líbí, ale zas takový blázen do nich nejsem."
Vrátil jsem se ke svému domu. Vůz mého společníka z handbalu byl zaparkován na protilehlé straně ulice. Já jsem zaparkoval na příjezdové cestě a svým klíčem jsem si otevřel přední dveře. Ve dveřích jsem si odkašlal a on se ke mně otočil s vytřeštěnýma očima.
Ukázal jsem na tělo na gauči. "Je mrtvá?"
"Mrtvá. Bránila se a já ji uhodil moc prudce..." Hrozně zrudl, pak zamrkal. "Ale co tady děláte vy? Copak se nepamatujete, jak jsme si to naplánovali? Co tu chcete právě teď?"
"Jsem tu proto, že tady bydlím," odpověděl jsem. "Georgi, já bych ti to hrozně rád vysvětlil, ale není na to kdy. Přál bych si, aby čas byl, ale on není."
Vytáhl jsem z kapsy revolver a střelil ho do obličeje.

"Poldové měli velké pochopení," řekl jsem Vivian. "Patrně si myslí, že ho vyvedla z míry smrt jeho bývalé ženy. Mají teorii, že jel kolem, když jsem odcházel z domu. Možná viděl Margaret ve dveřích, jak se se mnou loučí. Zaparkoval, snad ještě bez určitého úmyslu, pak šel ke dveřím. Když ona otevřela, přemohl ho chtíč. Pak jsem se vrátil, šel dovnitř a zastřelil ho, ale už bylo pozdě. Pohroma byla hotová."
"Chudák George."
"A chudák Margaret."
Položila ruku na mou. "Udělali si to sami. Kdyby byl George netrval na té zatracené předsvatební smlouvě, mohli jsme mít normální civilizovaný rozvod jako každý druhý."
"A kdyby Margaret souhlasila s normálním civilizovaným rozvodem, byla by živá dodnes."
"My jsme dělali jen to, co jsme museli," řekla Vivian. "S tou jeho bývalou ženou to pěkné nebylo, ale vyhnout jsme se tomu nemohli."
"Aspoň že netrpěla."
"To je důležité," řekla. "A víš, co se říká: Omeletu neuděláš, když nerozbiješ vejce."
"To se říká," souhlasil jsem. Objali jsme se a po chvilce se odtrhli. "Budeme se muset tak měsíc dva jeden druhému vyhýbat," řekl jsem. "Koneckonců já zabil tvého manžela, právě když on zabil mou manželku. Kdyby nás viděli na veřejnosti, začalo by se mluvit. Ty tak za měsíc prodáš dům a odejdeš z města. Za pár týdnů to udělám taky. Pak se budeme moci vzít a žít šťastně až do smrti, ale zatím musíme být náramně opatrní."
"Máš pravdu," souhlasila. "Pamatuju se na film, kde šlo o něco podobného, až na to, že v něm nikoho nezabili. To měli dva lidé na malém městě spolu milostný poměr, ale na veřejnosti museli dělat, že se neznají. Jak se to jen jmenovalo?"
"Když se potkáme, jsme si cizí?"
"Tak nějak to bylo."